

Sista sommaren – om livet, kärleken och döden

Björn Gustafson och Meg Westergren intar Stora scenen som paret Norman och Ethel i prisbelönta pjäsen Sista sommaren, som blev film 1981 med Henry Fonda och Katharine Hepburn. I Hugo Hanséns regi blir det en dubbelbottnad uppsättning om livets stora frågor: kärlek, familjerelationer, erotik och den oundvikliga döden.

Ännu en ljuv sommar i huset vid sjön. Kanske den sista, enligt Norman som är besatt av tankar på döden. Ethel kvittrar som vanligt. Hon ser fram emot att titta på lommarna och plocka smultron. Norman tänker sitta inne och läsa platsannonser.

Men denna sommar bryts deras välbekanta tristess och kärleksfulla smågräl av större frågor. Efter åtta års tystnad kommer deras dotter Chelsea på besök. Med sig har hon sin nya pojkvän och hans uppriske tonårsson Billy.

Varje år är det samma sak. Norman och Ethel kommer till stugan, de packar upp och stannar en sommar, de packar och åker hem till stan igen. År efter år. Men sakteliga förändras livet. De har varit barn, sedan föräldrar, sedan åldras de, och går mot döden.

– Pjäsen kan ses som en skildring av det kretslopp som livet utgör. Här symboliseras det av en viss sorts fåglar, lommar, som kommer tillbaka till sjön utanför stugan med nya kullar ungar varje år. Det ser ut att vara samma fåglar, men varje år är det nya. Precis som människan som föds, lever och dör, säger regissören Hugo Hansén.

Den här sommaren blir det inte som vanligt. Norman ska fylla åttio och har ångest inför döden. Han har tappat lusten för det mesta och vill bara sitta inne. Björn Gustafson gör en mer allvarlig roll än vi är vana att se honom i.

– Norman har inte varit någon lätt person att ha att göra med. Han har haft problem med sin omgivning och har en usel relation med sin dotter, säger Björn Gustafson.

Meg Westergren spelar Ethel – som i motsats till den buttre Norman fortfarande är pigg och energisk vid 69 års ålder.

– Ethel kompenserar för Normans tystnad och bisterhet med sin energi. Jag tror att många kommer att känna igen sig i henne. Hon lever med en make som inte längre tar några initiativ, säger Meg Westergren.

Dottern Chelsea har inte hälsat på föräldrarna på åtta år, men den här sommaren – kanske Normans sista – kommer hon tillbaka. Finns det en möjlighet att ställa allt tillrätta? Gamla familjemönster gör sig påmindra. Som att Norman och Chelsea knappt pratar med varandra. Att de inte har setts på så många år.

– Det handlar om vår ständiga rädsla för att såra och bli sårade som gör att vi drar oss ifrån varandra, i stället för att försöka nå varandra på djupet. Om paniken när vi inser hur kort tid vi lever och hur lätt det är att inte ta vara på kärleken och varandra, säger Hugo Hansén.

PRESSMEDDELANDE.

Björn Gustafson

Björns skådespelarkarriär började på Dramaten men hans breda genombrott var nog som Emils bästa vän Alfred i filmatiseringarna av Astrid Lindgrens böcker om Emil i Lönneberga. Han är också känd från Jönssonligan-filmerna samt från en rad roller på Stockholms privatteatrar. På Stockholms stadsteater har Björn under årens lopp medverkat i många olika uppsättningar både som skådespelare och regissör.

Meg Westergren

gick ut Dramatens elevskola 1954 och har därefter varit en framgångsrik komedienne vid olika teatrar. Under 1990-talet har hon även prövat på seriösare rollfack som till exempel monologpjäsen Kvinnan. På Stockholms stadsteater har Meg spelat i Mattias Anderssons pjäs Brott, hemtjänst, straff, pengar och pensionärsmord på Backstage och i Blondiner av Sisela Lindblom. Hon har också spelat Eunice i 70 Girls 70 på Parkteatern.

Meg har medverkat i en rad tv- och filmproduktioner, nämns kan bland andra Lilla Fridolf blir morfar, Fröken Chic, Miss och Mrs Sweden, Raskenstam, Bröderna Malm och Goda grannar.

Hugo Hansén

är utbildad på Dramatiska institutets regilinje 2003-2006. Anställd på Stockholms stadsteater sedan 2007. Hugo Hansén har regisserat bl.a. Petra von Kants bittra tårar (Fassbinder), Fem gånger Gud (Jonas Hassen Khemiri), Nu mår jag mycket bättre (Krisitina Lugn) och senast Rött och grönt (Astrid Saalbach) som hade premiär i mars 2010.

SISTA SOMMAREN AV ERNEST THOMPSON

Översättning: **Björn Gustafson**

Regi **Hugo Hansén**
Scenografi **Lars Östbergh**
Kostym **Maria Geber**
Mask **Kjerstin Elg**

I rollerna:

Ethel Thayer	Meg Westergren
Norman Thayer, jr	Björn Gustafson
Bill Ray	Steve Kratz
Chelsea Thayer Wayne	Ann-Sofie Rase
Charlie Martin	Bengt Järnblad
Billy Ray	Simon Hällén
	Max Vobora

Premiär 28 maj 2010 på Stora scenen.

**Förhandsbilder finns att hämta på www.stadsteatern.stockholm.se/press
Föreställningsbilder finns att hämta från onsdag 26 maj 2010.**

För mer information kontakta:

Sanna Wallin, tel: 08-506 20 225 eller 0739-730 225
sanna.wallin@stadsteatern.stockholm.se

stockholms stadsteater

1960 – 2010
**STOCKHOLMS
STADSTEATER
50 ÅR!**